

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Friderici Forneri Theologiæ Doctoris Canonici Ecclesiæ
Collegiatæ diui Stephani Bambergæ, De Temulentia
Malo, Eiusque Remediis, Variis Item Scitv Iucvndissimis,
nec non vtilissimis de rebus, quæ in ...**

Förner, Friedrich

Ingolstadii, 1603

Cap. XXXIII. Temulentia priuat hominem omni interna ac spirituali
iucunditate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45433

eleuatur: Ebrietati se dat, & luxui, virtutes radicitus euelluntur, ac pereunt, libidines nefariæ introducuntur, renacissimèq; hærent, atq; obstaculo sunt, ne cœlitus hortanti voci, aures præbeat, atque resipiscat.

Plura huiuscemodi Exempla, quis petat? Perpetuus rerum vsus Magister infallibilis, ad oculum quotidie nos condocet, nullum virtutis pestilentius excidium reperiri posse, temulentia,

CAPVT XXXIII.

Temulentia priuat hominem interna & spiritali incunditate.

ITa esse, testatur sapiens. *Amaritudo animæ, vinum multum potatum.* In typo quasi id nobis exhibet Noë vino ebrius, ac in tabernaculo nudus iacens: vt intelligas, ebrios omni interna rerum diuinarum delectatione, nudos, ac spoliatos, nec à ratione discrepat, quod effatum: Enimvero, interius illud animi laxamentum, ac diuina quædam, è cœlestium rerum contemplatione, hausta voluptas, & gaudium, tribus animæ potentiis efficitur, intellectu, voluntate ac memoria, cum circa res sacras occupantur, aut mentis oculo contuendas, aut affectu excitato apprehendendas. Et tu nunc mihi sodes responde. Annon Ebrietas animum capit, quibusdam quasi pedicis vincit, ac laqueis innectit, impeditq; quo minus harum facultatum exercitio liberè vti possit? Id porrò magis est clarum, quàm vt probari, sepius dictum, quàm vt debeat repeti, ne crambis cocta mors. Fugato itaq; temulentiam, atq; à conuictu tuo abspelle, aut frustrabere spiritalibus huius, ac cœlestibus oblectamentis, quæ tantò sunt

Eccles. 31.

*Quo pacto
Ebrietas
imperdit
spirituales
animi delectationes.*

præstantiores, quantò anima corpus dignitate ante-
cedit, quantò Deus re quavis creata præstantior,
dignior, illustrior.

Huc accedit, quod sicut absente spiritu, atq; ani-
ma, corpus exanime est, mortuum est, nulla delecta-
tione frui potest; ita nec anima vera iucunditate v-
spiam perfundi, diuina gratia spiritus sancti destitu-
ta. Gratia isthæc, qui cum tanto peccato stabit? man-
bit? habitabit? cum peccato inquam, cui sacris in scri-
pturis, æternum vq; toties intentatur? Esto certus, id
tum fiet, quando lux congruet cum tenebris, cum
ignis accordabitur aquæ, quando tandem Deus cum

Homil. 1.
de ieiunio.

Belial conueniet. hinc bene Basilius. *Ebrietas vt som-
num adfert mortis germanum; ita spiritum sanctum re-
pellit.*

Age ergo qui ebrius es, qui temulentia scurrilita-
tibus deditus es, pensa te primogenituræ priuilegi-
um, vili lenticulæ pulmento vendidisse, quo quid stulti-
us? annon hoc, Diomedis & Glauci permutatione,
Χρυσία χαλκείωμ? aurea pro æreis?

Simul sta-
re non pos-
sunt vini
voluptas,
& interna
ac diuina
mentis
dulcedo.
Comment.
in cap. 5.
Epist. ad
Ephes.

At vtrumq; inquit, in mea est situm potestate, &
vini voluptates temulentus, & internas animi delicia-
tas, pietati deuotus, gustare potero ac delibare. Ego
contrà: Id tam vero abesse, quam cœlum à terra;
idq; non ex mea tantum, quam fortè reprobos, sed
ex Diui Hieronymi sententia, qui sic loquitur. *Quo-
modo nõ possumus duobus dominis seruire, Deo & Mam-
monæ. sic non possumus spiritu pariter impleri, & vino:
qui enim spiritu impletur, habet prudentiam & mansue-
tudinem, verecundiam, castitatem, & internam mentis
dulcedinem, ac tranquillitatem; qui vino, habet insipienti-
am, furorem, procacitatem, libidinem, animiq; pertur-
bationem, ac tempestatem.*

Quanta ergo fatuitas vestra, quanta ò temulenti
amen-

mentia vestra, qui consecramini vilissimam ac bre-
uissimam vini gutturisq; voluptatula, ac titillatiun-
culam, & contra, dulcissimam, dignissimam atque
castissimam spiritus in Deo delectationem, abiicitis,
contemnitis, proculcatis. *O stulti rerum aestimatores, Ser. 25. ad
libet vos Diui Bernardi verbis hic compellare, qui de
mipimis maximam, & de maximis minimam curam ge-
ritis.* *fororem.*

CAPVT XXXIV.

*Temulentia spoliat hominem animæ vita quæ est
gratia diuina.*

Vldi impios sepultos, etiã dum adhuc viuerent, quo
verbo, licet omnes pietatis expertes, diuinę le- *Eccles. 18.*
gis transgressores, sacra scriptura sit allocuta, ego ta-
men, præcipuè enormes vinibibulos, notari censue-
rim, qui non secus, ac si terra obruti essent, ita se vi-
no immergunt, atq; sepeliunt. & illud quoq; modo
suo ad ebrios spectat. *Nomen habes quod viuas sed Apoc. 3.*
mortuus es. viuunt enim temulenti & non viuunt,
viuunt quia bibunt; non viuunt, quia immoderate
bibunt: nam temulentia id, quo verè viuunt homi-
nes, quod vitales operationes efficit, rationem in-
quam, opprimit, & omnes animi facultates, à natu-
rali vigore abducit, quin ipsi quoq; animæ, suam
auffert vitam, id est gratiam Dei, vt tactum pauld an-
te. Quod quantum damnium, quanta iactura, quàm
irreparabilis ruina, non existimo pluribus hic e-
xaggerandum; concionum hoc esto potius Argu-
mentum.

Illud hic te monitum obiter velim; accuratè *Mirabilis
efficacia
gratiæ ani-
mam in-
spiri-
hantans*
penses, quid Gratia sit, animam tuam inhabitans,
quid conferat, qd boni apporet. *Gratia, Deus est, &*